

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 17, 2014

Nummer 17, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1093](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1095](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1099](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1097](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1101](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1096](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1103](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1098](#) 13-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1094](#) 13-05-2014

RECHTSPRAAK

Uitdrukkelijk onderbouwd standpunt. Het hof heeft in zijn arrest niet de bijzondere redenen opgegeven waarom de verklaring van de getuige voor het bewijs is gebruikt. Dit verzuim heeft nietigheid tot gevolg krachtens artikel 359 lid 2 Sv.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de betrouwbaarheid van de verdachte belastende verklaringen van getuige.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Nu de verklaring van getuige dient te worden uitgesloten van het bewijs en er geen objectief steunbewijs is, kan het ten laste gelegde feit enkel op basis van de verklaring van aangeefster niet wettig (en overtuigend) bewezen worden verklaard. De verdediging verzoekt het hof dan ook cliënt vrij te spreken van het aan hem ten laste gelegde

Hetgeen door de raadsman van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht met betrekking tot de betrouwbaarheid van de verklaringen van getuige, kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door een van die verklaringen van getuige (bewijsmiddel 3) voor het bewijs te gebruiken, maar heeft, in strijd met artikel 359 lid 2, tweede volzin, Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1094

Zaaknummer: 12/01494

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Opzetheling. Verdachte heeft ‘zijn auto’, voorzien van valse kentekenplaten, bij de dealer achtergelaten zonder deze weer te komen ophalen. Het hof heeft hieruit afgeleid dat het dermate onwaarschijnlijk is dat de verdachte niet wist dat die auto van een misdrijf afkomstig was. Volgens de Hoge Raad is dit oordeel niet onbegrijpelijk gemotiveerd. Echter, volgens de A-G kan uit het enkele feit dat de verdachte in het bezit was van de auto niet volgen dat hij wist dat deze door een misdrijf verkregen was.

Het middel klaagt dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat de verdachte wist dat de in de bewezenverklaring van feit 2 genoemde auto (Land Rover) een door misdrijf verkregen goed betrof omdat ‘uit het enkele feit dat rekwirant in het bezit was van de auto niet volgt dat rekwirant wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaringen voorts overwogen:

‘Het hof is van oordeel dat het door verdachte gevoerde verweer strekkende tot vrijspraak van het onder 1 en 2 tenlastegelegde wordt weerlegd door de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen.’

Uit de vaststelling dat de verdachte ‘zijn’ auto, merk Land Rover, voorzien van valse kentekenplaten, bij de dealer achterliet zonder die weer te komen ophalen, heeft het hof kennelijk afgeleid dat het dermate onwaarschijnlijk is dat de verdachte niet wist dat die auto van misdrijf afkomstig was dat het niet anders kan zijn dan dat hij die wetenschap had. Aldus beschouwd is het oordeel van hof ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat namens de verdachte geen feiten en omstandigheden naar voren zijn gebracht die aan deze onwaarschijnlijkheid afbreuk zouden kunnen doen. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Als overweging met betrekking tot het bewijs is in het arrest van het hof het volgende opgenomen:

“Het hof is van oordeel dat het door verdachte gevoerde verweer strekkende tot vrijspraak van het onder 1 en 2 tenlastegelegde wordt weerlegd door de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen.” In het middel wordt terecht naar voren gebracht dat het hof uit deze bewijsmiddelen niet heeft kunnen afleiden dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan opzetheling van de auto van het merk Land Rover, type Range Rover omdat uit het enkele feit dat verdachte in het bezit was van deze auto, niet volgt dat hij wist dat deze door misdrijf verkregen was. Alhoewel de gang van zaken met betrekking tot de verduistering van de BMW doet vermoeden dat verdachte de Land Rover niet rechtmatig heeft verworven, kan noch uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, noch uit de nadere bewijsoverweging worden afgeleid dat verdachte wetenschap heeft gehad van het feit dat de Land Rover gestolen was. Ik ben daarom van oordeel dat de bewezenverklaring van feit 2 niet voldoende conform de eis van de wet met redenen is omkleed. Het middel slaagt.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1103

Zaaknummer: 13/03827

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Kwalificatie verduistering in dienstbetrekking. Er dient te worden aangenomen dat het hof in de voor de bewezenverklaring gebruikte tekst bij vergissing de woorden ‘met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening heeft weggenomen’ en de woorden ‘als chauffeur onder zich had’ niet heeft doorgehaald. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring in die zin verbeterd.

Het middel klaagt dat het hof het bewezenverklaarde gronddelict ten onrechte heeft gekwalificeerd als – kort gezegd – verduistering in dienstbetrekking, althans dat de bewezenverklaring innerlijk tegenstrijdig is.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de tenlastelegging kennelijk aldus opgevat dat zij mede is toegesneden op artikel 322 Sr in verbinding met artikel 48 Sr. Het hof heeft het bewezenverklaarde gekwalificeerd als ‘medeplichtigheid aan medeplegen van verduistering, gepleegd door hem die het goed uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking onder zich heeft’. Voorts heeft het hof als te dezen mede toepasselijk wettelijk voorschrift wel artikel 322 Sr doch niet artikel 310 Sr vermeld.

Er moet worden aangenomen dat het hof in de voor de bewezenverklaring gebruikte tekst van de tenlastelegging kennelijk bij vergissing niet heeft doorgehaald de woorden ‘met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening heeft weggenomen’ en – na ‘als chauffeur onder zich had’ – heeft doorgehaald de woorden ‘wederrechtelijk zich hebben toegeëigend’. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring in die zin verbeterd. Daardoor ontvalt aan het middel de feitelijke grondslag zodat het niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1096

Zaaknummer: 12/04610

Wetsartikelen: 322 Sr en 48 Sr

RECHTSPRAAK

Verkrachting. De Hoge Raad heeft in een eerdere uitspraak beslist dat een afgedwongen tongzoen niet meer als verkrachting kan worden gezien. Het hof heeft de bewezenverklaring daarom onterecht als verkrachting gekwalificeerd.

Het middel klaagt dat het hof het onder 1 bewezenverklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als verkrachting.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ten laste van de verdachte is onder 1 bewezen verklaard dat:

‘hij op 18 maart 2012 te Breda door geweld en bedreiging met geweld betrokkene 1 heeft gedwongen tot het ondergaan van een handeling die bestond uit het seksueel binnendringen van het lichaam van betrokkene 1, hebbende hij, verdachte, zijn tong in de mond van betrokkene 1 geduwd/gebracht en bestaande dat geweld en die bedreiging met geweld hierin dat hij, verdachte, betrokkene 1 meermalen heeft geslagen/gestompt en betrokkene 1 klem heeft gezet en het hoofd van betrokkene 1 heeft vastgepakt/vastgehouden zodat betrokkene 1 haar hoofd niet kon wegdraaien en betrokkene 1 aan haar haren de trap op heeft getrokken/gesleurd en aldus voor betrokkene 1 een bedreigende situatie heeft doen ontstaan.’

Het hof heeft dit bewezenverklaarde feit onder aanhaling van artikel 242 Sr gekwalificeerd als ‘verkrachting’.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 242 Sr. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 12 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ2653, NJ 2013/437, beslist dat – kort gezegd – enkel een afgedwongen tongzoen niet meer als verkrachting in de zin van artikel 242 Sr kan worden gekwalificeerd. Daaruit volgt dat het hof het bewezenverklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als verkrachting. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep

opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1093

Zaaknummer: 13/01173

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Rechtmatige fouillering. Het hof heeft geoordeeld dat het Turkse koffiehuis, waarin de verdachte werd gefouilleerd, moet worden beschouwd als een voor het publiek openstaand gebouw in de zin van artikel 151b lid 1 Gemeentewet, omdat het publiek vrije toegang heeft. Het hof heeft dit toereikend gemotiveerd.

Het middel behelst de klacht dat het hof het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting ten onrechte althans onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Namens de verdachte is het verweer gevoerd dat de fouillering van de verdachte onrechtmatig is geweest omdat het koffiehuis niet is te beschouwen als een ‘voor het publiek openstaand gebouw’ en dat daarom het bij de verdachte aangetroffene van het gebruik voor het bewijs moet worden uitgesloten. Het hof heeft geoordeeld dat het, in een door de burgemeester aangewezen veiligheidsrisicogebied gelegen, Turkse koffiehuis, waarin de verdachte werd gefouilleerd, ‘moet worden beschouwd als een voor het publiek openstaand gebouw in de zin van artikel 151b lid 1 Gemeentewet, nu het publiek hiertoe in het algemeen vrij toegang heeft’. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Aldus heeft het hof toereikend gemotiveerd het verweer verworpen.

Voor zover het middel beoogt te betogen dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd het verweer heeft verworpen dat de onderhavige fouillering in strijd is met artikel 8 EVRM, faalt het. Het oordeel van het hof geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1101

Zaaknummer: 12/03627

Wetsartikelen: 52 lid 3 WWM, 8 EVRM en 151b lid 1 Gemeentewet

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht. Conclusie A-G contrair. Het oordeel van het hof dat de politieambtenaren bij de ontruiming van het pand ‘ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift’ handelden is juist, gezien het feit dat dit gebeurde op grond van een machtiging ex artikel 444 Rv. Ook de strafoplegging is niet onbegrijpelijk en ontoereikend gemotiveerd. De A-G verwijst in zijn conclusie naar HR 25 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC4274. Het hof heeft rekening gehouden met een feit gepleegd na de in de onderhavige strafzaak bewezenverklarde feiten en daarom lijkt cassatie onontkoombaar gelet op voorgenoemd arrest.

Het voorgestelde derde middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring onder 3, voor zover inhoudende het zinsdeel ‘ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het Hof heeft vastgesteld:

(i) dat de ontruiming van het pand aan het Damrak 16 te Amsterdam is geschied ter tenuitvoerlegging van het vonnis van de voorzieningenrechter in de Rechtbank Amsterdam, sector civiel recht, van 9 oktober 2007, in welk vonnis degenen die verblijven in de onroerende zaak of gedeelten daarvan gelegen aan het Damrak 16 te Amsterdam, zijn veroordeeld om binnen acht dagen na de betekening van dit vonnis ‘met al het hunne en de hunnen het pand aan het Damrak 16 te Amsterdam te ontruimen en ontruimd te houden’, met machtiging van de in het vonnis genoemde eisers om, zo nodig met behulp van de sterke arm, de ontruiming zelf te doen bewerkstelligen;

(ii) dat dit vonnis op 10 oktober 2007 door de deurwaarder is betekend aan degenen die in genoemd vonnis zijn veroordeeld tot ontruiming, onder aanzegging dat bij niet voldoening aan het bevel tot ontruiming het vonnis zal worden tenuitvoergelegd door alle middelen rechtens, met name door daadwerkelijke ontruiming van het perceel;

(iii) dat aan het bevel tot ontruiming geen gevolg is gegeven;

(iv) dat de daadwerkelijke ontruiming van het pand, met toestemming van de officier van justitie, is bewerkstelligd door tussenkomst van de mobiele eenheid van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland.

Het hof heeft uit de door hem vastgestelde feiten en omstandigheden – niet onbegrijpelijk – afgeleid dat de civielrechtelijke ontruiming van het pand geschiedde door de deurwaarder die het vonnis van de voorzieningenrechter op 10 oktober 2007 aan de betrokkenen heeft betekend en dat de deurwaarder op de voet van artikel 444 Rv en op grond van de door de voorzieningenrechter aan de eisers verleende machtiging de daadwerkelijke ontruiming heeft doen bewerkstelligen ‘met behulp van de sterke arm’. Het oordeel van het hof dat de ambtenaren van regiopolitie Amsterdam-Amstelland bij de ontruiming van het pand handelden ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, is derhalve juist. Dat oordeel is voorts niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het voorgestelde vijfde middel klaagt dat het hof de straf onbegrijpelijk heeft gemotiveerd door rekening te houden met een eerdere, niet aan de bewezenverklarde feiten voorafgaande veroordeling ter zake van een strafbaar feit.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens de stukken van het geding heeft het hof een straf opgelegd die overeenkomt met de eerder door de politierechter opgelegde en door de advocaat-generaal bij het hof gevorderde straf. Gelet hierop heeft het hof de in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte eerder ter zake van het plegen van een strafbaar feit veroordeeld is, kennelijk alleen opgevat als een de persoon van de verdachte betreffende omstandigheid waarvan bij het onderzoek in hoger beroep is gebleken, zonder dat die omstandigheid tot strafverzwaring aanleiding heeft gegeven. Gelet op het geheel van de overige in aanmerking genomen factoren is de straf aldus toereikend gemotiveerd. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Het vijfde middel klaagt over de strafmotivering. Het Hof heeft -voor zover voor de beoordeling van het middel van belang- overwogen dat het blijkens een uittreksel uit de Justitiële Documentatie van 26 mei 2011 er rekening mee gehouden dat verdachte eerder is veroordeeld en wel door de economische politierechter ter zake van een op 9 mei 2009 gepleegd feit.

Een gelijklopende overweging was aan de orde in HR 25 maart 2008, LJN BC4274. De Hoge Raad overwoog in r.o 4.4.1: “Gelet op de bewoordingen van de hiervoor onder 4.3 weergegeven

overweging moet 's Hofs overweging zo worden verstaan dat het Hof een eerdere veroordeling ter zake van soortgelijke feiten heeft aangemerkt als een strafverzwarende omstandigheid en aldus strafverhogend heeft geacht dat de verdachte het onderhavige feit heeft gepleegd nadat hij (onherroepelijk) was veroordeeld ter zake van soortgelijke feiten.” Ook hier is het feit waarmee het Hof heeft rekening gehouden gepleegd na de in de onderhavige strafzaak bewezenverklaarde feiten en lijkt cassatie onontkoombaar gelet op de uitleg van de bewoordingen door de Hoge Raad. Hoewel met enige lichte aarzeling over de uitleg van die bewoordingen, zal ik mij hierbij neerleggen. Het middel slaagt. (...) Deze conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof te Amsterdam teneinde in zoverre op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor het overige.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1099

Zaaknummer: 11/04258

Wetsartikelen: 184 Sr

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijke betrokkene in hoger beroep. Tegen de op tegenspraak gewezen eindspraak diende binnen 14 dagen na die uitspraak een rechtsmiddel te worden ingesteld, omdat in eerste aanleg een gemachtigde raadsman aanwezig was ten tijde van de uitspraak.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de betrokkene niet-ontvankelijk is in het door hem ingestelde hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel richt zich vooreerst tegen het oordeel van het hof dat mr. Slewe ter terechtzitting van de rechtbank van 29 oktober 2009 uitdrukkelijk was gemachtigd als bedoeld in artikel 279 Sv om namens de niet-verschenen betrokkene het woord tot de verdediging te voeren.

Het hof heeft vastgesteld dat op de terechtzitting in eerste aanleg van 29 oktober 2009 de betrokkene niet is verschenen doch wel de raadsman mr. Slewe en dat mr. Slewe aldaar het woord tot de verdediging heeft gevoerd. Dit betekent dat de raadsman op 29 oktober 2009 het woord tot de verdediging niet kon voeren anders dan op de voet van artikel 279 lid 1 Sv.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat de betrokkene ter terechtzitting in hoger beroep van 6 juni 2012 blijkens het daarvan opgemaakte proces-verbaal heeft verklaard dat hij zijn raadsman 'toestemming [heeft] gegeven om namens mij de verdediging te voeren' ter terechtzitting van de rechtbank, is het oordeel van het hof dat mr. Slewe aldaar voor de betrokkene is opgetreden als gemachtigd raadsman in de zin van artikel 279 lid 1 Sv niet onbegrijpelijk. In zoverre faalt het middel.

Het middel richt zich voorts tegen het oordeel van het hof dat de (toen) geldende wettelijke regels niet met zich brachten dat aan de betrokkene op de voet van artikel 511e Sv 'een kennisgeving van de uitspraak had moeten worden betekend, waarna de beroepstermijn pas zou zijn aangevangen'.

De omstandigheid dat op de laatstgehouden terechtzitting in eerste aanleg een gemachtigde

raadsman als bedoeld in artikel 279 lid 1 Sv is opgetreden en aldaar in zijn aanwezigheid de datum en het tijdstip van de uitspraak is medegedeeld, brengt mee dat een rechtsmiddel tegen de op tegenspraak gewezen einduitspraak – gelet op artikel 408 Sv, dat ingevolge artikel 511g Sv van overeenkomstige toepassing is – binnen veertien dagen na die uitspraak diende te worden ingesteld en dat het voorschrift van artikel 511e lid 2 (oud) Sv te dezen niet van toepassing is. Het oordeel van het hof dat het door de betrokkene op 23 maart 2011 ingestelde hoger beroep tegen de uitspraak van 10 december 2009 na het verstrijken van de beroepstermijn is ingesteld, geeft dus niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel faalt ook in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1097

Zaaknummer: 12/04338

Wetsartikelen: 479 lid 1 Sv, 511g Sv en 408 Sv

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring in hoger beroep. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat een gemachtigde raadvrouw op die terechtzitting is verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen. Het middel komt hier terecht tegen op.

Het middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In voormeld arrest zijn eisen geformuleerd waaraan een schriftelijke volmacht van een advocaat aan een griffiemedewerker om hoger beroep in te stellen dient te voldoen. Zo moet die volmacht inhouden:

- (i) de verklaring van de advocaat dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep (artikel 450 lid 1 sub a Sv);
- (ii) de verklaring van de advocaat dat de verdachte instemt met het door de medewerker ter griffie aanstonds in ontvangst nemen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep (artikel 450 lid 3 Sv);
- (iii) het adres dat door de verdachte is opgegeven voor de toezending van het afschrift van de appèldagvaarding (artikel 450 lid 3 Sv).

Die eisen dienen te worden gezien tegen de achtergrond van de aanscherping van de wettelijke regeling voor het instellen van hoger beroep. Die aanscherping had tot doel problemen met betrekking tot de betekening van appèldagvaardingen te voorkomen althans te verminderen. Gelet op deze ratio van de eisen waaraan een door een advocaat verstrekte volmacht moet voldoen, is in zaken waarin ter terechtzitting in hoger beroep noch de verdachte noch een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen, daarom in de regel het door een advocaat door middel van een schriftelijke

volmacht aan een griffiemedewerker ingestelde beroep niet-ontvankelijk indien die volmacht niet aan alle voormelde voorwaarden voldoet.

Gelet op diezelfde ratio bestaat evenwel onvoldoende grond voor de niet-ontvankelijkverklaring van het appèl op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de hiervoor onder (i) genoemde voorwaarde ingeval ter terechtzitting in hoger beroep wel de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en deze aldaar – zo nodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd – heeft verklaard dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen, zodat dat verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV6999, NJ 2012/426), en evenmin op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de onder (ii) en (iii) vermelde voorwaarden ingeval de verdachte dan wel een op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is verschenen, aangezien het belang dat met die voorwaarden is gediend, in zo een geval niet is geschaad, zodat het verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 22 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8357, NJ 2013/75).

Het middel klaagt terecht dat het hof het voorgaande heeft miskend, nu uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat een door de verdachte op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsvrouw op die terechtzitting is verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1095

Zaaknummer: 12/04703

Wetsartikelen: 279 Sv en 450 Sv

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht. Het hof heeft geoordeeld dat de politieambtenaren bij de ontruiming van het pand handelden ‘ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift’. Dit oordeel is juist gezien het feit dat zij handelden ex artikel 444 Rv.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring onder 3, voor zover inhoudende het zinsdeel ‘ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft vastgesteld:

- (i) dat de ontruiming van het pand aan het Damrak 16 te Amsterdam is geschied ter tenuitvoerlegging van het vonnis van de voorzieningenrechter in de Rechtbank Amsterdam, sector civiel recht, van 9 oktober 2007, in welk vonnis degenen die verblijven in de onroerende zaak of gedeelten daarvan gelegen aan het Damrak 16 te Amsterdam, zijn veroordeeld om binnen acht dagen na de betekening van dit vonnis ‘met al het hunne en de hunnen het pand aan het Damrak 16 te Amsterdam te ontruimen en ontruimd te houden’, met machtiging van de in het vonnis genoemde eisers om, zo nodig met behulp van de sterke arm, de ontruiming zelf te doen bewerkstelligen;
- (ii) dat dit vonnis op 10 oktober 2007 door de deurwaarder is betekend aan degenen die in genoemd vonnis zijn veroordeeld tot ontruiming, onder aanzegging dat bij niet voldoening aan het bevel tot ontruiming het vonnis zal worden tenuitvoergelegd door alle middelen rechtens, met name door daadwerkelijke ontruiming van het perceel;
- (iii) dat aan het bevel tot ontruiming geen gevolg is gegeven;
- (iv) dat de daadwerkelijke ontruiming van het pand, met toestemming van de officier van justitie, is bewerkstelligd door tussenkomst van de mobiele eenheid van de regiopolitie Amsterdam-Amstelland.

Het hof heeft uit de door hem vastgestelde feiten en omstandigheden – niet onbegrijpelijk – afgeleid dat de civielrechtelijke ontruiming van het pand geschiedde door de deurwaarder die het vonnis van de voorzieningenrechter op 10 oktober 2007 aan de betrokkenen heeft

betekend en dat de deurwaarder op de voet van artikel 444 Rv en op grond van de door de voorzieningenrechter aan de eisers verleende machtiging de daadwerkelijke ontruiming heeft doen bewerkstelligen 'met behulp van de sterke arm'. Het oordeel van het hof dat de ambtenaren van regiopolitie Amsterdam-Amstelland bij de ontruiming van het pand handelden ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, is derhalve juist. Dat oordeel is voorts niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1098

Zaaknummer: 11/04254

Wetsartikelen: 184 Sr en 444 Rv